

* * *

спрут старовинного міста
скапує соком цитрини

час облуплюється з облич
янголів на звалищах

тріскається старими фресками
стікає фарбою по стінах старих каплиць

і от що я думаю
проминання часу

це

розмежування цифр
розшарування фресок
зсихання крові
зсідання плазми

* * *

Як же ви почуваетесь, люди обабіч шинквасу?
Я, треба сказати, вперше у цьому барі.
Ви стоїте і харчуєтесь якимись огризками часу,
в кожного з вас в душі своя Калахарі.

Шинквас і час — яка безрадісна рима,
не так банальна як, щиро кажучи, ілюзорна,
бо часу нема.

Насправді скоро
прийде зима незрима
і лагідно змеле нас на свої білі жорна.

Вона нас змеле на попіл, яким посипають дороги,
якими спішать на роботу пригнічені офісні клерки,
як манну небесну, яка чомусь ітиме угору —
над головами здивованих прихожан місцевої церкви.

І ми впадемо на них згори, як, кажуть, падає легкий смуток —
принаймні в якогось класика щось подібне було,
і нас полюблять усі пасажири і водії маршруток,
і нас прийме розпечене жерло червоне. М'ясорубка. Київ.
Метро.